

Čís. 16170.

Nekalá soutěž (zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.).

I spolek, který je především organizační kulturní, má však i vlastní prodejny, v nichž prodává zboží po živnostensku k dosažení zisku, je soutěžitelem výrobce nebo prodávatele zboží téhož nebo podobného druhu.

(Rozh. ze dne 4. června 1937, Rv I 2795/36.)

Žalující Svaz junáků skautů republiky Československé v P., který se podle stanov schválených ministerstvem vnitra snaží o dosažení svých účelů mimo vybírání příspěvků i opatrováním peněz svépomocnou činností, vedením podniků k výrobě a prodeji předmětů pro skautské potřeby a má též živnostenský list, jest majitelem sportovního podniku v P. a jiných prodejen, jichž prostřednictvím jsou prodávány různé předměty pro potřeby jeho členů, zejména také skautské odznaky s typickou stylisovanou lilií a psí hlavou. Ty předměty dává žalující Svaz vyráběti podle přesných předpisů a dává je do oběhu na celém území republiky. Roku 1927 určil dotčený spolek jako část oficiální uniformy svých členů také přezky z mosazi pro kožené pásky, na nichž jsou skautské odznaky (šesticípá stylisovaná lilie s obrazem psí hlavy) a v kruhu nápis »Svaz Junáků Skautů v ČSR. — Bud' připraven«. Výrobu uvedených odznaků a přezek zadává žalující Svaz různým výrobcům, kdežto jejich prodej si vyhradil výhradně pro sebe. Nápis »Svaz Junáků Skautů ČSR.« jest oficiální označení žalující strany, heslo »Bud' připraven« jest heslo skautské, které se již po mnoho let u členů tak vžilo, že všechny výrobky s uvedenými označeními musí býti pokládány pro žalující Svaz za právě tak příznačné jako typické odznaky s lilií. Řečené skautské odznaky jsou kromě toho pro žalující Svaz chráněny podle známkového práva u obchodní a živnostenské komory v P. Před několika tedy zadal žalobce výrobu odznaků a přezek také žalovanému na vlastní účet a zboží vyrobené žalovaným bylo potom odprodáno v prodejnách žalobcových. Roku 1927, kdy byly přezky změněny, byla zadána výroba jiným výrobcům. Žalovaný však svémocně dále vyrábí a do prodeje dává odznaky a přezky skautských stejnokrojů a přezek příznačných a do prodeje dávaných žalujícím Svazem. Domáhá se proto, aby byl žalovaný uznán povinným zdržeti se a) výroby a prodeje skautských odznaků všech velikostí se šesticípou stylisovanou lilií a psí hlavou, b) výroby a prodeje všech odznaků přezek a každého jiného zboží s nápisem »Svaz Junáků Skautů v ČSR.« a s heslem »Bud' připraven«, c) vydávání a rozesílání letáků a tiskopisů, v nichž jsou nabízeny k prodeji výrobky označené pod a), b) d), zaplatiti žalujícímu Svazu částku 30.000 Kč s přísl. a že žalující Svaz jest oprávněn uveřejniti pravoplatný rozsudek bez důvodů v určených časopisech. Soud první stolice uznal podle žaloby sub a), b), c) a přiznal žalobkyni 5.000 Kč odškodnění. O d v o l a c í s o u d potvrdil napadený rozsudek.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Nezáleží na tom, že odvolací soud posoudil závadné jednání žalovaného jenom podle předpisu § 11, odst. 3, zákona proti nekalé soutěži a že již dále nezkoumal, zda by bylo možno podřaditi ono jednání žalovaného pod skutkovou podstatu § 1 řečeného zákona, jak to učinil procesní soud. Jde jen o právní posouzení věci, které může dovolací soud přezkoumati v celém rozsahu, přihlížeje k tomu, jak dovolání žalovaného bylo provedeno. Dovolací soud má za to, že pozastavené jednání žalovaného jest uznati za závadné podle obou uvedených zákonných ustanovení. Žalující Svaz jest ovšem na prvním místě organizací kulturní. Než podle skutkového zjištění má také vlastní prodejnu a po leta prodává své zboží po živnostensku a k dosažení zisku, a to zboží podobného druhu, jaké vyrábí a prodává i žalovaný. Proto jsou sporné strany soutěžiteli ve smyslu § 46 zákona proti nekalé soutěži. Byly to právě ony hospodářské zájmy žalujícího Svazu, do kterých žalovaný zasáhl svým jednáním, takže tu jde o jednání v hospodářském styku. Že ono jednání je způsobilé poškoditi žalující spolek, žalovaný ani nepopírá, a plyne také ze skutkových zjištění, že k poškození žalujícího spolku jednáním žalovaného skutečně došlo. Jednání žalovaného nelze srovnati s požadavkem dobrých mravů soutěže. Žalovaný užil tu znaku a jména žalujícího Svazu při výrobě odznaků a přezek, které pak rozprodával, a to v takovém provedení, že podle zjištění mohla nastati zámena mezi výrobky jeho a výrobky, které uváděl do obchodu žalující spolek, a to právě mezi zákazníky, kteří — jak sám žalovaný uvádí — jsou členy žalujícího Svazu. Ti ovšem nekladou váhu na to, kde byly znaky vyrobeny, avšak podle provedení mohou míti za to, že pocházejí z pramenů, jež jsou ve spojení s žalujícím Svazem. Žalovaný neprokázal, že onen skautský znak pochází od jeho otce; ale ani ten by nebyl býval proto oprávněn k jeho výrobě pro vlastní účely, když podle skutkového děje vylíčeného v rozsudku procesního soudu, došlo podle tvrzení žalovaného k onomu návrhu na příkaz žalujícího Svazu. Zneužil tedy žalovaný jak hesla, tak i jména žalujícího Svazu na jeho újmu a k svému prospěchu způsobem, který nelze uznati za bezvadný ve smyslu § 1 řeč. zák., zejména když vzal procesní soud výpovědmi svědka N. za dokázáno, že žalující Svaz svěřoval od roku 1919 výrobu přezek a odznaků různým firmám s výhradou, že je smějí dodávati výhradně jemu. Správně uvádí odvolací soud, že nejde jen o (nějaké) odznaky skautské, nýbrž o odznaky zcela přesně vybavené. Z další souvislosti jest pak viděti, že odvolací soud klade také ještě důraz na to, že neběží o odznaky jako odznaky, maje patrně na mysli účel jejich upotřebení ve skautské organizaci, nýbrž o z b o ů í, které žalující Svaz prodává a které je označeno jeho jménem, jeho heslem i znakem, že takto vybavené zboží je příznačné pro Svaz a jeho prodejny a že tedy ono vybavení zboží poukazuje v zákaznických kruzích k tomu, že jeho původ je hledati v podniku řečeného Svazu. Žalovaný zcela neprávem rozlišuje prodejnu od jejího vlastníka, Svazu. Správně tedy uznal odvolací soud, že se jednání žalovaného příčí i předpisu § 11, odst. 3, řeč. zák. Nezáleží na tom, zda snad podobné zboží vyráběly nebo prodávaly také ještě jiné osoby než

ty, jež byly Svazem k tomu oprávněny, protože by se ani tím nezměnilo nic na skutečnosti, že šlo o zboží se znaky příznačnými pro podnik žalujícího spolku a ne pro ony podniky jiné. Ze skutkových zjištění pak plyne, že některé osoby samy uznaly závadnost svého jednání a že od něho upustily. Právě to, že odznaky a přezky, mají-li se dostati mezi skauty, ani nemohou býti vybaveny jinak než v určitém provedení, ukazuje, že jde o provedení příznačné pro žalující Svaz.

Čís. 16171.

Kolektivní smlouvy.

Byla-li výše mzdy stanovena smluvně, nemůže se zaměstnanec domáhati na zaměstnavateli rozdílu mezi mzdou sjednanou a mzdou stanovenou v kolektivní smlouvě svazu zaměstnavatelů (Svazu zaměstnavatelů severočeských stavebních živností v Liberci) a svazu zaměstnanců (Svazu dělnictva stavebního, kamenného a keramického průmyslu v ČSR. v Praze a Svazem křesťanských továrních a stavebních dělníků pro ČSR. ve Svitavách), když pracovní poměr nepodléhal ustanovením kolektivní smlouvy, ježto žalovaný zaměstnavatel nebyl členem zmíněného svazu zaměstnavatelů.

(Rozh. ze dne 4. června 1937, Rv I 675/37.)

Žalobce, který byl u žalované firmy (strojnické) zaměstnán na stavbě vrchního elektrického vedení v době od 27. září 1935 do 15. února 1936, se na žalované domáhá zaplacení 2.172 Kč 05 h s přísl., a to 1.446 Kč 55 h jako nedoplatku na mzdě, tvrdě, že byla ujednána tesařská mzda 4 Kč na hodinu, a zbytku zažalované částky jako 8% příplatků za práci výškovou, 100% za práci nedělní a 25% za práci přes čas. Dotčené nároky opírá o kolektivní smlouvu, uzavřenou dne 15. března 1935 mezi Svazem zaměstnavatelů severočeských stavebních živností v Liberci se strany jedné a Svazem dělnictva stavebního, kamenného a keramického průmyslu v Československé republice sídlícím v Praze a Svazem křesťanských továrních a stavebních dělníků pro Československou republiku sídlícím ve Svitavách se strany druhé, a pro případ neplatnosti řečené smlouvy o mzdu obvyklou. Žalovaná firma namítla, že uvedená kolektivní smlouva není pro ni závazná, a tvrdí, že žalobce dostal ujednanou mzdu 4 Kč, dokud pracoval jako tesař, a že dále obdržel podle ujednání jako výpomocný dělník hodinovou mzdu 2 Kč 50 h a od 2. ledna 1936 2 Kč 70 h. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody; Podle nesporného přednesu obou stran došlo mezi nimi k úplatné smlouvě námezdní podle § 1151 obč. zák., a bylo proto především zjistiti, zda pro oba smluvce platí shora uvedená kolektivní smlouva. Po té stránce jest upozorniti na to, že kolektivní smlouva má platnost pouze pro členy smluvních organizací, které ji uzavřely. Žalobcem tvrzená neúčinnost sjednané individuální služební smlouvy, která ne-